

- (5) In 1864 volgens Lucien MUSSET.
- (6) Historical Atlas of Britain - The Coming of the English (Londen 1981).
- (7) Dit werk werd voorafgegaan door een gelijkaardige studie van Didier-Georges DOOGHE in Les Saxons de Gaule, uitgegeven te Lille door de auteur.
- (8) M.i. zal hij zoiets maar gedurfd hebben onder de dekking van de macht van de Franken. Men vergelijkte met het Capitulatio de partibus saxoniam dat veel later, rond 782, door Karel de Grote werd uitgevaardigd : "Iedereen, die een bisschop, een priester of een diaken doodt, zal ter dood gebracht worden. Iedereen, die met de heidenen samenzweert of hen blijft steunen in de strijd tegen de christenen, zal ter dood gebracht worden. Elke niet-gedoopte Saks, die het doopsel weigert, zal ter dood gebracht worden."
- (9) Prof. M. GYSELING bevestigde dat de naam van de gemeenten Wenduine en Bredene aan de Vlaamse kust niets uitstaan hebben met de beëindiging op thun.

IN EEN ACHTERKEUKEN WONEN ?

door J.G. DE BROUWERE

Jacob PIETERS slentert door de Oostendse straten. De man heeft zorgen. Geen geldelijke zorgen echter : (vermoedelijk) pas in Oostende aangekomen heeft hij onmiddellijk werk gevonden, - allicht zware handenarbeid, hij is immers helemaal ongeletterd. Maar toch zijn het grote zorgen : hij heeft geen plaats "omme in te wonen". En dat beurt hem natuurlijk niet op.

In de "Cattestraete" blijft hij staan praten met een inwoner van de straat, Jacobus ASSEMAN. ASSEMAN is niet de eerste de beste : hij is poorter van Oostende en van beroep billanderman, - hij is zelfs deken van het ambacht der Vrij Billanderlieden.

ASSEMAN hoort van de hachelijke situatie van PIETERS, en vliegensvlug redeneert hij : op zijn gelijkvloerse verdieping heeft hij een voorkamer, een keuken (1) en een achterkeuken. Zo hij zijn achterkeuken aan PIETERS mocht verhuren, dan ware het allicht wat storend, de man door het huis te zien lopen. Maar dat zou toch enkele stuivers opbrengen ! En aan PIETERS doet hij een voorstel.

PIETERS zou in de "achter ceucken" komen wonen, tegen een pacht van "een gulden ter maende" en "ter expireren van synen pacht (de achterkeuken) in gelycken staet" moeten verlaten; maar "het vegen van de schauwen (is) ten laste" van de eigenaar.

PIETERS vindt dat goed. Maar ASSEMAN is een gewiekste zakenman, een man met ervaring, die een mondelinge overeenkomst niet vertrouwt, zelfs niet wanneer het om een achterkeuken gaat. Alles moet geakteerd worden door een notaris publicq. PIETERS zegt toe.

Zo gezegd, zo gedaan. De beide mannen trekken naar notaris Philips RIJCX junior, die de akte verlijdt van de pacht van een "achter ceucken van den huuse staende in de Cattestraete". De pacht gaat onmiddellijk in, - en PIETERS heeft een onderdak (2).

Dat gebeurde op maandag 20 september 1756.

(1) Ik verwijs hier naar de Antwerpse huizen, die in het Openlucht-museum te Bokrijk weder opgebouwd werden.

- (2) Het verhaal van de ontmoeting Asseman-Pieters heb ik verzonnen; Maar die twee mannen hebben mekaar op de een of andere manier ontmoet, - en mijn verzinsel is al zo plausibel als gelijk welk ander.
- (3) BRUGGE. Rijksarchief. Oud Notariaat. Fonds Van Caillie. Depot 1940. Register nr. 37B, akte nr. 221.

OOSTENDSE MUZIEKGESCHIEDENIS - XXXVII

HET SYMPHONISCH ORKEST VAN HET KURSAAL IN DE PERIODE 1852-1914 (4)

door Ann CASIER

DE BUITENLANDSE REIZEN

Het Kursaalorkest, op een zeker moment zo groot gegroeid en zo hoog in aanzien, vond dat een cosmopoliete badstad hen te klein werd. Enkele aanbiedingen naar het buitenland werden door dirigent RINSKOPF dan ook niet afgeslagen. Toch was het zeker geen gemakkelijke taak om het ganse orkest naar het buitenland te mobiliseren: in de zomer moest ieder hier op post zijn en de rest van het jaar hadden de musici hun normale beroepsverplichtingen, hetzij in scholen of andere orkesten.

Er zijn dan ook slechts enkele reizen met de hele ploeg ondernomen. Vaak trokken RINSKOPF en enkele solisten er samen op uit en gaven Belgische concerten in het buitenland met een plaatselijk orkest.

Hun eerste concertreis naar Engeland was reeds maanden op voorhand aangekondigd. "The Ostend Orchestra conducted by Monsier Léon Rinskopf" - zo titelden enkele Engelse kranten - zou optreden in Queens Hall te Londen en in nog andere Engelse steden. Het orkest van Queens Hall telde 75 muzikanten, terwijl het Kursaalorkest er 125 telde, waaronder 84 strijkers. als solisten werden: violist Eugène YSAYE, pianist Arthur DE GREEF, cellist Jean GÉRARDY en zanger Ernest VAN DYCK aangesteld (1).

De Oostendse kranten volgden de hele zaak natuurlijk van dichtbij. Het symfonieorkest vertrok met de pakketboot "Leopold II" op 31 mei 1905. Hun zes geplande concerten in Queens Hall gaven ze respectievelijk op 1, 2, 3, 6, 7 en 8 juni. Het 125-man sterke orkest bestond uitsluitend uit Belgen met als orkestsolisten: STROOBANTS (harp), E. DERU (viool), A. STRAUWEN (fluit), J. JANSSENS (altviool) en organist PETIT. De andere Belgische solisten die uiteindelijk meekwamen waren niet altijd de oorspronkelijk voorzienne maar wel: Hélène FELTESSE-OCSOMBRE, César THOMPSON, Edouard JACOBS en de reeds aangekondigde VAN DYCK, DE GREEF en GÉRARDY. Van de concerten werd trouw verslag uitgebracht (2).

De concertkritieken uit de verschillende Engelse kranten werden samengevat en gebundeld uitgegeven. Dit 75-pagina's tellend boek wijst op het belang dat aan deze reeks gehecht werd, zowel in Engeland als bij ons (3).

De Times was genuanceerd en onpartijdig in haar kritiek. De attractie van het eerste concert was "La mer" van Paul GILSON. Deze compositie was reeds eerder uitgevoerd in 1897 in Crystal Palace en dus feitelijk geen eerste uitvoering meer. De Oostendse falanx had een rijke klank, hoewel de eerste violen niet te vergelijken waren met deze van de beste Engelse orkesten. Zoals de meeste orkesten van het continent hadden de hobo's een speciaal karakter